

Γνωρίζει την τέχνη, έχει τις συνταγές

Ο Πολύκαρπος Πολυκάρπου σκηνοθετεί το έργο του Γιώργου Διαλεγμένου

Σκηνικά/κοστούμια: Χάρης Καυκαρίδης. **Μουσική:** Σωτήρης Καραγιώργης. **Φωτισμός:** Βασίλης Πετεινάρης. **Παίζουν:** Έλενα Χριστοφή, Κώστας Καζάκας, Γιάννος Αντωνίου, Θάνος Πεττεμερίδης, Άννα Παπαγεωργίου, Χριστίνα Κωνσταντίνου, Μαρία Αναστασιάδου.

Ο σκηνοθέτης της παράστασης της ΕΘΑΛ Πολύκαρπος Πολυκάρπου «Χάσαμε τη θεία, στοπ» γράφει στο πρόγραμμα της παράστασης «Μια επιστροφή ήταν για μένα η δουλειά επάνω στη «Θεία». Παρόλο που δεν είχα δει αυτό το έργο στη σκηνή, παρόλο που την εποχή που γράφτηκε και την εποχή στην οποία αναφέρεται το έργο ήμουν πολύ μακριά από την ελληνική πραγματικότητα, αισθάνθηκα ότι η λέξη «επιστροφή» ήταν σημαίνουσα. Η παράσταση «επιστρέφει» όχι μόνο (όχι απλώς) στην εποχή από την οποία προέρχεται το έργο, επιστρέφει και αυτό είναι φανερό από τις υποκριτικές συμπεριφορές των ηθοποιών, από τα σκηνικά και τα κοστούμια της-επιστρέφει στη νοσταλγικά γνωστή στους θεατές και στους δημιουργούς της παράστασης αισθητική του νεοελληνικού θεάτρου, στην αισθητική του Κουν και του Θανάση Παπαγεωργίου. Ούτε μιμείται, ούτε αντιγράφει, ούτε κρύβει τις καταβολές της».

Η παράσταση του Πολύκαρπου Πολυκάρπου επιστρέφει με σεβασμό και αναπαράγει και υιοθετεί τέτοιες αξίες όπως τον περιγραφικό ψυχολογισμό του νεοελληνικού θεάτρου, το συνδυασμό της οξείας κοινωνικής κριτικής της με μια συμπονετική κατανόηση αν όχι των πράξεων, τότε των κινήτρων των ηρώων των έργων. Απόφοιτος του Θεάτρου Τέχνης, συνεργάτης της Στοάς, για δεκαετίες αναγνώστης, θεατής και ενεργός μέτοχος του νεοελληνικού θεάτρου, ο Πολύκαρπος Πολυκάρπου ξέρει το «πώς», γνωρίζει την τέχνη, έχει τις συνταγές. Οι ηθοποιοί Κώστας Καζάκας και Έλενα Χριστοφή μπαίνουν με ευκολία στα περι-

γράμματα των μορφών του Θανάση και της Ουρανίας και τα γεμίζουν με ύλη ποιητική και... αναγνωρίσιμη. Η έμπνευσή τους δεν είναι πρωτότυπη, δεν προέρχεται από φρέσκια και άμεση ανάγνωση του κειμένου του Γιώργου Διαλεγμένου, είναι δευτερογενής, οι ηθοποιοί αντλούν από το γνωστό ύφος των ποιητικών παραστάσεων των καλών θιάσων, καλών σκηνοθετών και καλών ηθοποιών που ασχολήθηκαν με τα έργα του Καμπανέλλη, του Κεχαΐδη, του Διαλεγμένου. Η υποκριτική μανιέρα είναι γνωστή και αποδεκτή από τους θεατές, η συνταγή περιέχει λίγη ηθογραφία, αρκετή κοινωνική τυποποίηση, ανθρωπιά, πικρό χιούμορ. Θεωρώ ότι και οι δύο έχουν κάνει καλές δουλειές σ' αυτή την παραγωγή, αλλά για να ξεκαθαρίσω, τι εννοώ μιλώντας για τις δευτερογενείς εμπνεύσεις και δοκιμασμένες υποκριτικές μανιέρες, θα ήθελα αυτοί που έχουν δει την παράσταση, να ανακαλέσουν στη μνήμη τις

μικρές λεπτομέρειες της δουλειάς του Θάνου Πεττεμερίδη στο ρόλο του Αρβαντινού. Αυτός δεν χρησιμοποιεί έτοιμες τεχνικές, δεν μπαίνει στον κόπο της αναπαραγωγής κάποιας παλαιότερης αισθητικής, απλώς παίζει, και από ένα μικρό ρόλο κάνει μια μορφή καθ' όλα ολοκληρωμένη.

Όταν στο τέλος της παράστασης η ένταση ανεβαίνει και οι δύο πρωταγωνιστές, ο Καζάκας και η Έλενα Χριστοφή ξεχνιούνται, παθιάζονται και χτυπιούνται, τους φεύγει η αναπαραγόμενη μανιέρα και το παίξιμο γίνεται σκληρό και άμεσο. Όμως, επαναλαμβάνω, η αισθητική της «επιστροφής» είναι η επιλογή του σκηνοθέτη και η χρήση των αναγνωρίσιμων τεχνικών είναι η συνειδητή υποκριτική γραμμή των πρωταγωνιστών. Ας θυμηθούμε την «Αυλή των θαυμάτων» στην αρχή της χρονιάς από το ΘΟΚ. Ίσως, αν στη θέση μιας κυριολεκτικής και μετωπικής προσέγγισης οι δημιουργοί της πα-

ραγωγής το έργο του Καμπανέλλη έκαναν χρήση της αισθητικής της «επιστροφής», τα πράγματα θα ήταν καλύτερα.

Το έργο του σκηνογράφου Χάρη Καυκαρίδη προσθέτει στο «ρετρό» στοιχείο (το φωτογραφικό πανόραμα της παλιάς Αθήνας) και το στοιχείο της αποστασιοποίησης (οι φιγούρες στον τοίχο, η φιλική ατμόσφαιρα της αυλής του Πολιτιστικού κέντρου «Π. Μαυρέλλης» που φιλοξένησε τις λεμεσιανές παραστάσεις της παραγωγής).

Ο Σωτήρης Καραγιώργης έχει γράψει καλή μουσική, όπου το στιλιζάρισμα και η πρωτότυπη δημιουργία βρίσκονται σε ισορροπία. Ωραίο το ζεϊμπέκικο.

Στη δεύτερη κατά σειρά παραγωγή της ΕΘΑΛ κάνει αισθητή την παρουσίασή της η νεαρή Άννα Παπαγεωργίου. Στις «Γυναίκες στο χιόνι» έσμιγε το χιούμορ με το μελόδραμα, εδώ τη σάτιρα με την ηθογραφία και τα κατάφερα.

ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΣΗ

Η παράσταση του Πολύκαρπου Πολυκάρπου επιστρέφει με σεβασμό και αναπαράγει και υιοθετεί τέτοιες αξίες όπως τον περιγραφικό ψυχολογισμό του νεοελληνικού θεάτρου, το συνδυασμό της οξείας κοινωνικής κριτικής της με μια συμπονετική κατανόηση αν όχι των πράξεων, τότε των κινήτρων των ηρώων των έργων.